

17 Ιανουαρίου Παρακλητικός Κανών Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψαλμός ρμβ' (142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν(τετράκις μετα των στοίχων)

.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τόν ἀρχηγόν τῶν Μοναστῶν καὶ ἀλείπτην, καὶ καρτερόψυχον ἐρήμου Πρωτάρχην, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν αὐτῷ οἱ Πιστοί, Ἅγιε Ἀντώνιε, ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύπης διασκέδασον σκοτεινότατον νέφος, καὶ τὰς ἰάσεις δίδου συμπαθῶς, τοῖς ἀσθενούσι καὶ πόθῳ σέ μέλπουσι.

Δόξα Καί νῦν .

Θεοτοκίον

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοί καὶ ταπεινοί καὶ προσπέσωμεν ἐν μετάνοια κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μή ἀποστρέψεις σούς δούλους κενούς. Σέ γάρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ψαλμός ν' (50)

Ἐλέησον μέ, ὁ Θεός...

Εἵτα ψάλλομεν τὰς Ὠδᾶς τοῦ Κανόνος.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἀντώνιον τόν Θεῖον εὐφημεῖν θέμις. Ἀθανασίας καὶ ζωῆς λαβόμενος τῆς αἰωνίου σαφῶς, καὶ τρισυποστάτου αἴγλης ἐμπορούμενος, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου, καταυγασθῆναι δυσώπησον, Πάτερ τῶν Πατέρων Ἀντώνιε.

Νέον ὑπάρχων ἡλικία σώματος, καινὴν ὁδὸν ἀρετῆς, περιπατῶν
Πάτερ, ἀκινδύνως ἔφθασας, εἰς Οὐρανούς, Ἀντώνιε, τῷ Σωτῆρι
πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τὴν Μνήμην σου, καὶ πόθῳ τελούντων
πανόλβιε.

Τρισυποστάτῳ λαμπηδόνι, Πανσεμνέ, ἀεὶ λαμπόμενος, τό δυσμενές
ἅπαν, τῶν δαιμόνων φρύαγμα, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὰς
νόσων ἐφόδους, ἐκ τῶν σῶν δούλων ἀπέλασον, θεΐαις σου
πρεσβεΐαις, Ἀντώνιε.

Θεοτοκίον

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ παρρησίαν ἔχουσα, πρὸς τὸν σὸν Τόκον Ἀγνή,
Μονογενῇ Λόγον, τοῦ Πατρὸς ὑπάρχοντα, καὶ συμφυῇ τῷ Πνεύματι,
δυσωποῦσα μὴ παύση, νόσων δεινῶν τέ καὶ θλίψεων, σῶσαι τοὺς
πιστῶς σέ δοξάζοντας.

Ὦδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Νευρωμένῳ λογισμῷ καὶ σταθερὰ διανοία τῶν παθῶν
καταμαράνας τὴν φλόγα, Οὐρανούς περιπολεῖς, ἀοίδιμε Ἀντώνιε,
ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, τῶν μετὰ πόθου ὑμνούντων σέ.

Ἰσχυροτάτας προσβολᾶς δαιμόνων θρασυνομένων, καὶ θηρίων τὰς
ὀρμᾶς μιμουμένων, ὡς κατήσχυνας Σοφέ, καμὲ δὴ ἐνδυνάμωσον,
καταφρονῆσαι οὕτω, δόλους αὐτῶν τὰ τεχνάσματα.

Ὁ Μοναζόντων ἀρχηγός τοῦ σκότους τὰς ἐξουσίας, ἐγκρατεία
θριαμβεύσας συντόνῳ, νικητὴς ὡς ἀληθῶς Ἀντώνιος ἐγένετο, ὑπὲρ
τῶν Ὁρθοδόξων, Θεῷ πρεσβεύων ἀείποτε.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ
φανερωθείσης ἐν Κόσμῳ, ἐξανάστησον, Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν
ὁδήγησον, σὺ γάρ τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἰσχύϊ Ἄδην κατέλυσας.

Ὦδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Τῶν ἀρετῶν, κλίμακι θεία χρησάμενος, σὺ ἀνῆλθες, Πάτερ, εἰς
Οὐράνια, καὶ τὸν Θεόν εἶδες καθαρῶς, ὃν νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ σῶν
δούλων, Ἀντώνιε, τυχεῖν τῆς σωτηρίας, καὶ ἀφέσεως πάντων,
ψυχικῶν μολυσμῶν καὶ κακώσεων.

Ὅλος Θεῷ, ὑποταγεῖς, ὦ Αντώνιε, μόνος μόνω, Πάνσεπτε,
ἐνούμενος δί' ἀρετῆς, καί καθομιλῶν, καί ἀντί γηϊνῶν ἀξιοθεῖς τήν
οὐράνιον, ἀπόλαυσιν ἀξίως, τοῖς πιστῶς σέ ὑμνοῦσι, εἰς σωτηρίαν
βραβεύεις, θείαις πρεσβείαις σου.

Νοῦν καί ψυχὴν, μεμολυσμένος, ὦ Ὅσιε, τὴν ἀπάτην ἔχων
κυριεύουσιν, τοὺς λογισμοὺς μου ὁ δυστυχής, καί τάς φαντασίας
τῶν δυσμενῶν ἐχθρῶν πάντοτε, πρὸς σέ νῦν καταφεύγω, τὸν θερμόν
μου προστάτην, ἐλπίζων ταῖς εὐχαίς σου, τυχεῖν τῆς σωτηρίας.

Θεοτοκίον

Θεόν ἔκ σου, τὸν σαρκωθέντα δυσώπησον, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν
διαμείναντα, καί φυσικῶς αὐτῷ τῷ Πατρί, καί σοί τῇ Τεκούσῃ,
γενόμενον ὁμοούσιον, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, καί σωμάτων ὑγείαν,
ἡμῖν τοῖς σέ ὑμνοῦσι Παρθένε, δωρήσασθαι.

Ὡδή ἐ'. Ἵνα τί μέ ἀπόσω

Ἐνοικούντας σοί ἔχων, πάντας τοὺς Μονάσαντας, αὐλοῦς Νόας τέ,
καί ἀπολαμβάνων τὴν Οὐράνιον δόξαν, Αντώνιε, μέμνησο τῶν
πίστει, καί πόθῳ σέ ὑμνολογούντων, καί τῆς δόξης ἐκείνης ἀξιώσον.

Ἰαμάτων τὴν χάριν, κατ' ἀσθενειῶν ἀνιάτων ὡς ἔλαβες, καί κατὰ
δαιμόνων ἐκ θεοῦ ἐξουσίαν, Αντώνιε, οὕτως ἐκ σῶν δούλων,
δαιμόνων δόλους καί ἐφόδους, τάς τῶν νόσων, ὦ Πάτερ ἐξάλειψον.

Ἰλασμόν μοί παρασχοῦ, τῶν ἀτοπημάτων λιταῖς σου, Αντώνιε, καί
ἐλέησον μέ καί τά ἔλκη ψυχῆς μου θεράπευσον, καί ἀπεγνωσμένον
ὄντα ἐκλύτρωσαι μέ τάχει, ἀρετῶν τ' ἐνδιαίτημα ποιήσον.

Θεοτοκίον

Οἱ σέ σκέπην πλουτοῦντες, καί τή σῇ πρεσβείᾳ ἀεὶ ἐγκαυχώμενοι,
ἀενάως, Κόρη, σέ ὑμνοῦμεν, καί πόθῳ γεραίρομεν, Σύ γάρ εἰ,
Παρθένε, μόνη ἐλπίς τῶν Ὁρθοδόξων, τεῖχος, δόξα, τιμὴ τέ καί
καύχημα.

Ὡδή στ'. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν

Νόμιμον ἀσκητικῶς πολιτείαν ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀναλαβῶν, ὦ Πάτερ, δόξης θείας ἡξιώσαι, καί ὡς θεῖος ἀριστεύς στέφος ἀπείληφας τό τῆς νίκης, ὑπέρ ἡμῶν ἀεί δεόμενος.

Ἔχοντες πρὸς τόν Θεόν ἰσχυρόν σέ πρεσβευτήν, ὦ θεοφρον, καί τῶν κινδύνων ρύστην καί προστάτην καί πρόμαχον, καταφεύγοντες εἰς σέ πάντων λυτρούμεθα ἀδοκήτων, νόσων παντοίων καί κακώσεων.

Ὑψιστος ἐπὶ τῆς γῆς σύ γενόμενος ἐν θαύμασι θείοις, τά πονηρά του σκότους φυγαδεύεις νῦν πνεύματα, καί καθαίρεις τάς πολλὰς ἡμῶν, Ἀντώνιε, ἀσθενείας, καί μολυσμούς ψυχῆς καί σώματος.

Θεοτοκίον

Ὑψωσας παναληθῶς τήν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, ὦ Παναγία Κόρη, τόν Θεόν γαλουχήσασα, τοῦτον οὖν ὑπέρ ἡμῶν, τυχεῖν ἀφέσεως ἐγκλημάτων, διηγεκῶς δυσώπει, Παναγνέ.

Ἀντώνιε, τῶν Μοναζόντων ἑξαρχος τέ καί κλέος, ἐν ταῖς ἀπαύστοις εὐχαίς σου μνημόνευε, ἡμῶν τῶν πίστει σέ ἀνυμνούντων.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τόν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Εἶτα τό Κοντάκιον Ἦχος β'.

Φωτί τῷ ἀπροσίτῳ καταλαμπόμενος, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας ἐν τῇ ἐρήμῳ, Πανεύφημε, διο καί τούς βιωτικούς θορύβους καταλιπῶν, καί τόν Σταυρόν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καταφωτίζεις διδασκαίς σου, Ἀντώνιε, τούς εὐσεβῶς σοί προσπελάζοντες.

Καί εὐθύς τό Προκείμενον Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (στ' . 17-23)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καί ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ καί πλῆθος πολύ του λαοῦ ἀπό πάσης της Ἰουδαίας, καί Ἱερουσαλήμ, καί τῆς παραλίου Τύρου καί Σιδῶνος, οἳ ἦλθον

ἀκοῦσαι αὐτοῦ καί ἰαθῆναι ἀπό τῶν νόσων αὐτῶν, καί οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καί ἐθεραπεύοντο. Καί πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἀπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ’ αὐτοῦ ἐξήρχετο, καί ἰάτο πάντας. Καί αὐτός ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε, Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε, μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε, μακάριοι ἐστέ, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καί ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καί ὀνειδίσωσι, καί ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καί σκιρτήσατε, ἰδοὺ γάρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ταῖς τού σου Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος: Ἐλεῆμον, ἐλέησον μέ ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος Πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι

Μὴ παύσῃ δεόμενος τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Δεσπότου, Ἀντώνιε, Ὅσιε, τοῖς τὴν θεῖαν Μνήμην σου ἐορτάζουσι, πάσι δωρήσασθαι ἄφεσιν πταισμάτων, αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν, τῶν χαρισμάτων τέ, τῶν πνευματικῶν τὴν μετάδοσιν, παθῶν τέ τὴν καταφλεξιν, τῶν φρυγόντων νῦν τὴν καρδίαν ἡμῶν, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ θεῖαν προστασίαν, Ἀγαθέ, ἵνα ὑμνῶμεν γηθόμενοι τὴν θεῖαν σου Κοίμησιν.

Ὦδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Φοῖνιξ ὡς πέρ ἐν οἴκῳ δίκαιος Κυρίου, ὃ Πάτερ ἐξήνησας, καρπούς δικαιοσύνης, ἐξ ὧν οἱ σέ ὑμνοῦντες διατρέφονται ψάλλοντες, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Φωτεινῆς ἐπιπνοίας ἐμφορούμενος, Πάτερ, τοῦ θείου Πνεύματος, τά πνεύματα διώκεις, τάς νόσους θεραπεύεις, τῶν θερμῶς προσιόντων σοί, καί προσκυνούντων πιστῶς τήν θείαν σου Εἰκόνα.

Ἦλθosan τῶν ἀτόπων πράξεών μου ὕδατα, ἕως Ἀντώνιε, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, ἰλύϊ κρατουμένης, τῶν παθῶν καί τῶν θλίψεων, μή ὑπερίδης τόν σόν δοῦλον, ἀλλ' οἰκτειρόν μέ.

Θεοτοκίον

Μαριάμ Θεοτόκε, τόν πρό πάντων αἰώνων ἐκυοφόρησας, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δί' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν, ἵνα σώσῃ τούς ψάλλοντας, ὧ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἰ.

Ὦδὴ ἡ'. Τόν Βασιλέα.

Ἐν τοῖς ὑψίστοις μετὰ Ἀγγέλων χορεύων, Παμμακάριστε Ἀντώνιε πάντας, τούς σέ ἀνυμνοῦντας, διάσωζε εὐχαῖς σου.

Ἰκετηρίους διηνεκῶς ὕμνωδίας πρὸς τόν Κτίστην προσάγων, ὦ Πάτερ, μέμνησο τῶν πίστει σέ ἀνυμνολογούντων.

Ναμάτων θείων τῆς εὐποιΐας, ὦ Πάτερ, ἐξαπόστειλον ἡμῖν τοῖς σοῖς δούλοις, καί δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον

Θεογεννητορ τῆς ψυχῆς μου τά πάθη, καί τά τραύματα θεράπευσον ἐν τάχει, καί τῆς ἁμαρτίας οὐλᾶς ἐξάλειψόν μου.

Ὦδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Ἐνθέως ἐκτελοῦντες, τήν θείαν σου Μνήμην, Πάτερ Πατέρων Ἀντώνιε, Ὅσιε, χαρᾶς ἀπείρου καί δόξης ὅλως πληρούμεθα.

Μή παύσῃ ἱκετεύων τόν Θεόν τῶν ὅλων, σεβασμιώτατε Πάτερ Ἀντώνιε, λύσιν πταισμάτων δωρήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ίάσεως τῶν νόσων, τεύξονται οἱ πόθω, τῇ σῇ Εἰκόνι Πανόσιε τρέχοντες, καί μετὰ πόθου καί πίστεως ἀνυμνοῦντες σέ.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ Παρθενομήτορ, ἰσχύς τῆς ψυχῆς μου, καί τοῦ νοός μου ἐλπίς ἀκαταίσχυντος, φῶς καί ζωή καί παράκλησις τῆς καρδίας μου.

Ἄξιον ἐστίν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σέ τήν Θεοτόκον, τήν ἀειμακάριστον καί παναμώμητον καί μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν τήν ὄντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν.

Τόν τῶν Μοναζόντων ὑπογραμμόν, καί τόν τῆς ἐρήμου πολιοῦχον καί οἰκιστήν, στήλην σωφροσύνης καί ὁσίων τό κλέος, Ἀντώνιον τόν Μέγαν ἀνευφημήσωμεν.

Ἔχων παρρησίαν πρός τόν Θεόν, τῶν σοί προσιόντων τά αἰτήματα συμπαθῶς, τά πρός σωτηρίαν δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Ἀντώνιε Ὅσιων τό ἐγκαλῶπισμα.

Πρεσβείας προσάγαγε τῷ Θεῷ, Ἀντώνιε Πάτερ, ὑπέρ πάντων τῶν εὐσεβῶν, τῶν πίστει τελούντων τήν θεῖαν Κοίμησίν σου, καί σῶσον ἐκ κινδύνων καί πάσης θλίψεως.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον...

Εἷτα τό Τροπάριον Ἦχος δ'.

Τόν ζηλωτήν Ἡλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος, τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις
ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, Πάτερ Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας
οἰκιστής, καί τήν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαίς σου. Διο πρέσβευε,
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

40 Κύριε ἐλέησον

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σέ νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθέ, τῶν σοί προσιόντων ἐν πίστει, καί
δεομένων σου, ἔλαβες τήν χάριν γάρ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ
ιάσθαι νοσήματα, ποικίλα καί πάθη, δαιμόνων τέ φρύαγμα,
καταφρονεῖν καί θηρῶν. Ὅθεν σου δεόμεθα πάντων, καί ἡμᾶς τους
σέ ἀνυμνοῦντας, κινδύνων, Ἀντώνιε, ἀπάλλαξον.

Δέσποινα προσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι
ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον
μέ ὑπό τήν σκέπην σου.

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**